

Poezia Biografie scrisa de Lucian Blaga - a doua parte

Dar Biografie lamureste o idee pe care alte poeme o ambiguizeaza. Trimiterea la tacerea dintai, la mutenia primei varste, e aparent o negare a fortei cuvintului: "Cu cuvinte stinse in gura / am cantat si mai cant marea trecere, / somnul lumii, ingerii de ceara". Purtator de cantec, poetul se inscrie lumii-cantare, ramanand solidar cu ea. Cuvintele stinse tin sa atinga tacerea initiala. "Caci ce vrea sa spuna, in fond, aceasta stingere a cuvintelor - daca nu, in prima instanta, o atenuare a "contururilor" lor, a individualitatii lor ca nume marcand ruptura si distanta de Tot - rostire in soapta, prin care cuvantul tinde sa se confunde cu cuvintele, intr-un continuum sonor, intr-un flux totalizant ce le apropie, prin scaderea vocii, de tacere, dar nu mai putin, in al doilea rand, de cantec.

Poetul isi "stinge" cuvintele nu atat pentru a tacea, cat pentru a le face sa cante, eliberandu-le de blestemul separatiei" (Ion Pop, op. cit.). Disocierea cuvant / cuvinte e esentiala. Cuvantul e creator. Cuvintele sunt cantecul (poetic). Iar cantecul e "reintegrator", unificator al Totului, ambitionand sa recompuna lumea din fragmentele sale despartite prin spargerea intregului.

Tacerea e recuperata ca stare demiurgica, precedand Cuvantul originar, in timp ce "graiul pierdut de mult" permite comunicarea cu lumea increatului.

In ipostaza aceasta a poetului cu glas stins, reintors la tacerea dintai, purtator de stea, e si destinul fiintei supuse marii treceri. Destinul sau e jumatate intuneric, jumatate lumina; el insusi - jumatate demiurg, jumatate om -, poetul e fericitul / insingurand, ramas sa schimbe taine cu stramosii.

Biografie reuneste trei elemente-cheie ale poeziei blagiene: tacerea, cuvantul, cantecul, triptic ce "corespunde, intr-o perfecta simetrie, dublei deschideri a eului poetic spre spatiul originar - nostalgic a "starii dumnezeiesti" a increatului, ori nazuinta de a restaura, in lumea creatului, figura pura a "corolei de minuni" initiale" (Ion Pop, op. cit., s.n.)

Orfismul e una dintre temele ce definesc eul problematic blagian. Biografia poetului-cantaret e a unui eu situat etern in centrul universului, medi-ind polaritatile acestuia: ziua si noaptea, tacerea si cantecul, somnul lumii si suisul vrajit catre absolut, pacatul si inocenta, timpul revolut al stramosilor si lumea visata... Conditia tragica a insinguratului Orfeu sta sub semnul astral luminos si impovarator in acelasi timp, sub semnul asumarii totale a Universului despre care "se ispiteste singur sa creada" ca e o cantare.